

Monter #161

Bakom glaset, på en liten piedestal klädd i svart sammet likt de som står i skyltfönstret till juvelbutiker, ligger ett pappersark. Det är naggat i kanten och ser ut att vara rivet ur en anteckningsbok som inte är större än att den får plats i en vanlig byxficka. Pappret har samma färg som insidan av ett äggskal. Trots att montern saknar belysning är det inte svårt att läsa vad som står skrivet på arket, eftersom själva det skrivna tycks avge ett sken. Det här får dig naturligtvis att nyfiket luta dig över glaset för en närmare inspektion. Du låter blicken långsamt vandra från vänster till höger medan dina fingrar löper över den nyckelformade konturen i bröstfickan på din skjorta. Visst är du nervös, det är ingen mening att förneka det. Men du läser den lilla spretiga handstilen och med varje läst ord sveper besvikelsen sin svala skugga tätare om dig. När du läst det sista ordet vrider du på huvudet och betraktar kvinnan några meter bredvid. Hon står framför en monter, likadan som din, och betraktar dess innehåll. Från din vinkel är det svårt att se vad det är, men kvinnans ögon är i vilket fall fastnaglade i det. Hennes profil är skarp i ljuset som faller in genom fönstret snett ovanför, och fjunen på hennes kind glöder. När du går närmare ser du ett lås på den lilla upphöjningen i montern. Kvinnan har ännu inte lagt märke till dig. Hennes ena hand är nedstoppad i en handväska av mörkt rött, nästan brunt läder. Utan att ta blicken från montern gräver hon runt i väskan, som om hon letade efter något, som om något kunde hittas, vad som helst: Ett skäl, ett föremål, en väg ut, en skiljelinje mellan två fronter i ett krig som utkämpas av alla som andas i gränslandet mellan sömn och sömn. I samma ögonblick som hon vrider huvudet och ser dig stöter hennes fingrar emot något i väskan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cronopio med Poeter.se id #4272 innehar upphovsrätten